

Semmelweis arbor.

A SEMMELWEIS SERLEG - története röviden

Prof. emer. Dr. Monos Emil
Semmelweis Egyetem
Humán Élettani Intézet

Semmelweis Egyetem Baráti Köre
2013. október 30.

A Semmelweis-serleg ünnepek egy értékes dokumentuma

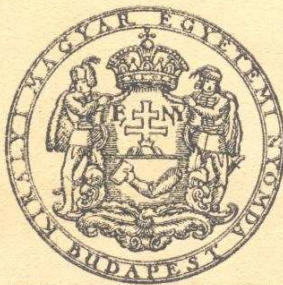
(Meglepetés az Ecseri piacról!)

MediArt, 2012/4: 26.

„... Vakációra hívogató, verőfényes szép szombati nap volt. Éppen dáliákat és kardvirágokat gondoztam a Balaton-melletti kis kertünkben, amikor Dr. Rosivall László professzor, a Semmelweis Egyetem Kórélettani Intézetének igazgatója hívott telefonon. *Az Ecseri piacról jelentkezett!*? Lelkesen újságolta, hogy az árusok standjai között rábukkant egy érdekes **Semmelweis-dokumentumra** és hozza nekem ajándékba. Meglepő baráti gesztus, meglepő helyről! Néhány nap múlva személyesen adta át a kis nyomtatott füzetet a Semmelweis Egyetemen.”

SEMMEIWEIS

MONDOTTA
A BUDAPESTI ORVOSI KASZINÓ
1925. ÉVI JANUÁR HÓ 30.ÁN TARTOTT
SEMMEIWEIS-SERLEG UNNEPÉN.
GRÓSZ EMIL DR.
EGYETEMI TANÁR

(Ez a 10-ik serlegbeszéd.)

Grósz professzor beszéde emelkedett hangvétellű, meggyőzően értékorientált, az orvosi pálya melletti, jövőbe mutató hitvallással.

Kiemeli, hogy „a klinikák és orvoskari intézetek nagy sora ad alkalmat arra, hogy az orvos megszerezze boldogulásának első feltételét: a bőséges ismeretet. De a tudás még nem elég. A boldogulásnak s boldogságnak másik feltétele az erkölcsösség. ... Az orvosi pálya harmadik s bizonyára nem utolsó alapja a hazafias magyar nemzeti érzés.”

Grósz Emil (1865–1941)

neves nagyváradi

szemészdinasztia sarja.

Budapesten szerzett orvosi

diplomát 1888-ban. Schulek Vilmos szemészprofesszor

tanítványa lett. 1905-től három

évtizeden keresztül igazgatta az I. sz. Szemklinikát.

Az évben választották meg a Magyar

Szemorvostársaság elnökének. Betöltötte az orvosi

kar dékáni tiszte 1914–1916 során, azaz két

háborús tanévben. 1930-ban Corvin-koszorúval

tüntettek ki. Szakmai eredményeivel, tudományos

közéleti tevékenységével nemzetközi

reputációt is szerzett. Pályafutásáról bővebben

– többek között - a Semmelweis Egyetem Baráti

Köre honlapjának „Galéria” rovatában lehet olvasni

(www.baratikor.sote.hu).

A Budapesti Orvosi Kaszinó 1906-ban hozott határozatot, hogy évente Semmelweis-serlegbeszéd tartására kér fel egy-egy kiváló orvost. Ez rangos kitüntetésnek számított, s egyben alkalmat biztosított, hogy minden évben megemlékezzenek Semmelweis Ignácról. A Semmelweis-serleg ünnepeket rendező Orvosi Kaszinó klubhelyisége az Andrássy út 2. sz. alatti épületben volt megszűnéséig (1944?).

A 14 oldalas könyvecskéből megtudhatjuk, hogy az első Semmelweis-serleg beszédet, a serleget avató *Tauffer Vilmos* szülész-nőgyógyász professzor tartotta 1907-ben.

Követte őt báró Korányi Frigyes (1908), báró Müller Kálmán (1909), Schulhof Jakab (1910), Pertik Ottó (1911), Bókay Árpád (1912), Réczey Imre (1913), Dollinger Gyula (1914), s az I. Világháború következtében hosszú kihagyással Bókay János (1924).

SEMMELWEIS

EMLÉKBESZÉDEK
1907-1941

BEVEZETŐ:
Dr. WEIL EMIL
A MAGYAR ORVOSOK SZAKSZERVEZETÉNEK ELNÖKE

*

AZ EMLÉKBESZÉDEKET SAJTÓ ALÁ RENDEZTE ÉS AZ ELŐSZÓT ÍRTA:
Dr. DOMÁNY IMRE
A V. BUDAPESTI ORVOSI KASZINÓ FŐTITKÁRA

*

BUDAPEST
A MAGYAR ORVOSI KÖNYVKIADÓ TÁRSULAT KIADÁSA
1947

Kahlichné Dr. Simon Márta
főiskolai tanár
a Baráti Kör
Felügyelőbizottságának tagja

kedves figyelmességének
köszönhetően kezembe került
Weil Emil és Domány Imre 96
oldalas kiadványa (1947),
amely áttekinti a Semmelweis
Emlékbeszédek teljes
történetét 1941-ig.

(Összesen 25 beszéd hangzott el.)

SEMMELWEIS

EMLÉKBESZÉDEK 1907-1941

A Budapesti Orvosi Kaszinó Semmelweis serlegünnepein mondották:

Tauffer Vilmos (1907), Korányi Frigyes (1908), Müller Kálmán beszéde hiányzik és pótolhatatlan (1909), Schulhof Jakab (1910), Pertik Ottó (1911), Bókay Árpád (1912), Réczey Imre (1913), Dollinger Gyula (1914). Az első világháború alatt szüneteltek az emlékünnepek. Bókay János (1924), Grósz Emil (1925), Korányi Sándor (1926), Tóth István (1927), Verebély Tibor (1928), Bálint Rezső (1929), Hülli Hümér (1930), Frigyesi József (1931), Entré Béla (1932), Temesváry Rezső (1933), Imre József (1934), Scipiades Elemér (1935), Kiss Ferenc (1936), Benedek László (1937), Ádám Lajos (1938), A második világháború kitörésének évében, 1939-ben szintén elmaradt a serleg-vacsora, Pólya Jenő (1940), Alapy Henrik (1941).

Bevezető:

Dr. WEIL EMIL

a Magyar Orvosok Szakszervezetének elnöke

Az emlékbeszédeket sajtó alá rendezte és az előszót írta:

Dr. DOMÁNY IMRE

a v. Budapesti Orvosi Kaszinó főtitkára

Dr. WEIL EMIL

Dr. DOMÁNY IMRE

Dr. WEIL EMIL

Dr. DOMÁNY IMRE

BUDAPEST

A MAGYAR ORVOSI KÖNYVKIADÓ TÁRSULAT KIADÁSA
1947

*A beszédek közlésével
Semmelweis emlékének hódolunk,
a tan ismertetésének 100 éves évfordulója alkalmából*

Felelős kiadó: Dr. Ákos Károly

Márkus-nyomda, V, Bank-utca 5. — Fel. vez. Márkus Géza

BEVEZETÉS

Az előttiünk fekvő gyűjtemény azon beszédeket foglalja magában, amelyeket a magyar orvostudomány kiváló képviselői a Budapesti Orvosi Kaszinóban tartottak a Semmelweis emlékünnepek alkalmából.

A beszédek értéke természetesen nagyon különböző, Semmelweisről tulajdonképpen nagyon keveset mondanak. De úgy látszik, Semmelweis szelleme mégis kötelez:

Nem üres ünnepi szövegeket kapunk.

Mindegyik beszéd jellemző arra, aki előadta.

Mindegyik beszéd kortörténeti dokumentum.

A gyűjtemény *Tauffer Vilmos* serlegavató beszédével indul. *Tauffer* Semmelweissel keveset foglalkozik. Dícséri jó szívet, humanus gondolkodását, irgalmasságát. Példaképpen állítja kora orvostársadalmára, amely szerinte eltér ettől a szellemtől:

„A társadalmi alakulások az orvosi dolgokat illetőleg újabb időben végtelenül szomorú irányban haladnak, szűk látókörű irányítás a „bérharc” alacsony nivójára szorítja le a „hivatást”, a nemes idealizmust pusztítva sorainkban, — „ipari foglalkozással” igyekszik alakítani az orvos „nemes” munkáját. Sajnos, máris észlelhetők jelenségek, melyek azt mutatják, hogy az állam és a társadalom e szerencsétlen intenciói reakcióit keltene és a létért való nehéz küzdelemben kezdünk a fegyverekben nem válogatni. Hiszen már a sztrájk eszméje sem idegen a magyar orvosok között.

Mily szerencsétlen, mily romboló, mondhatnám öngyilkos politika ez! Szeretném megtalálni a hangot, mely az embereknek nem csak fülébe esengjen, hanem szívében is visszhangot keltsen, ha mondom: Emberek! Gondoljátok meg, mit cselekesztek! Ha kiöltétek az orvos szívéből a humanizmust, csak egyetlen lépés és az irgalmasság is veszendőben van.”

Az 1907. év a magyar nagyipar, vele együtt a polgári társadalmi réteg gyors fejlődésének ideje. Ebben a korszakban lerázza magáról az orvostársadalom is a feudális hagyományokat.

Az orvosok türehtelennek érzik, hogy honoráriumukat zárt borítékban szemérmesen csúszassák kezükbe. Munkájukért minden álszemérem nélkül, megfelelő díjazást követelnek úgy a közületektől, munkásbiztosítótól, mint a magánosoktól. Követelésük teljesítéséért mozgalmat indítanak. Ma már mindezt helyesnek, természetesnek tartjuk. *Tauffer* szembe fordul a fejlődés irányával. Ervei a humanizmusról, irgalmasságról szólnak, a mi fülünknek idegenül, hamisan hangzanak. Jól tudjuk, ezeknek az érveknek semmi alapjuk nincs. Az orvos humanizmusát nem esőkenti, ha munkáját beszélgetően megfizetik. Ne legyünk azonban igazságtalanok *Tauffer*rel szemben. Csak a saját korának miliójében fülheltjük meg beszédét helyesen.

Gondoljuk el. A mai korszakban, a mi demokráciánkban is vannak a fejlődésnek olyan tényezői, amelyeket nem mindenki ért meg. Ellene érveket sorakoztatnak fel. Ezek az érvek esetleg néhány év múlva éppen olyan értelmetleneknek látszanak majd, mint most a *Tauffer*éi.

Korányi Frigyes Balassa életéről tart előadást. Beszéde a magyar orvostudomány irgalmának egyik legszebb gyöngyszeme.

A kortárs friss együttérzéssel varázsolja elénk a szabadságharc néhány orvosokkal kapcsolatos mozzanatát. Atérezzük, milyen szabad, áldozatkész forradalmi szellem hatotta át a magyar orvostudomány nagy alapítóit.

Pertik Ottó Semmelweis tudományos munkáját analizálja. Szempontjai tiszták. Majdnem azt mondhatnók, hogy a történelmi materializmus módszereivel dolgozik.

Leírja a materialista alapon álló orvostudomány két első korszakát, a leíró anatómiait és az azt követő aetiologijait. Semmelweis a fejlődés magasabb fokán álló aetiologiai korszak képviselője. Kortársainak nagyrésze még az anatómiai korszak szemléletének hatása alatt áll és nem képes őt megérteni.

Semmelweis nem „saját korát előzte meg”, hanem saját korában az orvostudomány fejlődésének élharcosa volt.

Több beszédben visszatér valamilyen formában az örök kérdés, prioritás kérdése.

Elsősorban *Pólya Jenő* foglalkozik részletesen azokkal, akik már Semmelweis előtt látták összefüggést a rothadó anyag és a gyermekágyi láz között. Ismerték a mikroorganizmusokat és meglátták az összefüggést a mikroorganizmusok és a rothadás között is. Véleményem szerint nem az a döntő, hogy ki figyelt meg egy jelenséget, ki vett észre összefüggést egyes jelenségek között. Az a fontos, hogy ki ismerte fel egyes jelenségek fontosságát, az orvostudomány, a társadalom, az emberiség számára.

Nem lehet említés nélkül hagyni *Bókay Árpád* beszédét.

Legnagyobb hibának tartja, hogy:

„...közöttünk, orvosok között és a társadalom között, amelyért élünk, fáradunk, tanulunk és dolgozunk, nincsen meg a gondolkodás világtörvénysége, harmóniája.”

Bókay Árpád lelkes szavait, amelyekkel a fermészettudományos világnézet terjesztését követeli, egyetemeinken ma is tanítani kellene.

A Horthy-korszak alatt felső kultúránk is hanyatlásnak indult.

Ez meglátszik általában a serlegbeszédekben is.

Verebély Tibor beszéde feltűnően tükrözi vissza azt az ideológiai zűrzavart, amely ebben az időben középosztályunkat, különösen annak felső részét jellemezte.

A kor uralkodó eszméjéről beszél, de rögtön összezavarja a korok divatjával. A haladás, a fejlődés, a forradalom eszméjét az ellenforradalom, a reakció divatjával.

Ne esodálkozzunk ezek után, hogy szerinte a kor uralkodó eszméje legtöbbször gatlólag hat az orvosi problémák megoldásának fejlődésére.

Benedek László 1937-ben tartott beszédében már érezhető a Nietzsche-hatás, a felfejlődő fasiszta ideológia, a vezérelv szelleme.

A beszédek nem foglalkoznak a tömegek egészségügyi helyzetével. Említés nélkül hagyják, hogy az orvostudomány keserves küzdelmekkel kivívott eredményeiből milyen kevés jut el a falu szegény népéhez.

Mindez arra mutat, hogy középosztályunk, különösen annak vezető rétege, jelentős mértékben eltávolodott a nemzet tömegeitől és annak problémáitól. Bár a serlegbeszédekben kevés nyomát látjuk, Semmelweis részt vett a szabadságharcban is.

A melegsívű orvos, akit mélyen megrendített minden betegének pusztulása, bátran kiállt, midőn nemzetének életét kellett az elnyomástól megvédeni.

Semmelweis küzdelmes életét az orvostudománynak, a nemzetnek, az emberiségnek szentelte.

Emlékét az 1848-as centenáriumi alkalmából, a nagy orvoshoz méltóan kívánjuk megünnepelni.

Budapest, 1947. december hó.

Dr. WEIL EMIL

Magyar Orvosok Szabad Szakszervezetének

Elnöke

ELŐSZÓ.

„Semmelweis életrajza tulajdonképen halála után kezdődött”. Ebben az esztendőben (1947) volt 100 éve annak, hogy Semmelweis híres felfedezését ismertette.

A Budapesti Orvosi Kaszinó 1907-ben kezdte a Semmelweis emlékünnepek rendezését, amikor Tauter Vilmos avatta fel a Semmelweis-serleget és tartotta meg az első emlékbeszédet.

Négy évtizeden keresztül hazánk orvosi karának legjobbjai szerepeltek, mint a Semmelweis emlékesték szónokai. Ezeket az emlékbeszédeket gyűjtöttem össze és az az érésem, hogy nagyjaink megnyilatkozásai orvostörténelmi, orvostársadalmi és tudományos szempontból egyaránt jelentékenyek. A több mint félszázados multra visszatekintő Budapesti Orvosi Kaszinó szolgálatot akart tenni a Semmelweis emlékesték megrendezésével. Mint főtítkárr 15 éven át vettem részt a rendezésben.

Maradandó emléket akartunk emelni Semmelweisnek, mindenkor kihangsúlyozva a társadalmi megbékélést és a kari szellem ápolását. Számos beszédből megismerjük a kort, annak uralkodó eszméit és tudományos törekvéseit. Dokumentumok hangzanak el Semmelweis magyarsága mellett. Az oknyomozó orvostörténelmi szempontok is előtérbe kerülnek. Az egyes előadók szereplése, az évszámok, — mikor a beszédek elhangzottak — külön-külön jellemzőek arra a korra, arra az évre, amelyben az emlékbeszéd elhangzott.

A tanári kar és a gyakorló orvosok évenként megismétlődő találkozója volt egy-egy Semmelweis emlékvacsora.

Az orvosi kaszinóban tömörült régi barátainknak is emléket szeretnénk adni és az Orvosi Kaszinó nemes hagyományait és törekvéseit is szeretném e sorokban megörökíteni.

Dollinger Gyula mondotta: „Semmelweis emlékének évenként megismétlődő ünneplésével a Budapesti Orvosi Kaszinó jelentőségteljes lépésre határozta magát.”

A centenárium és az 1948-ban rendezendő nemzetközi Semmelweis emlékünnepek alkalmából különös érdeklődésre számíthatnak a magyar orvosi kar büszkeségeinek megnyilatkozásai.

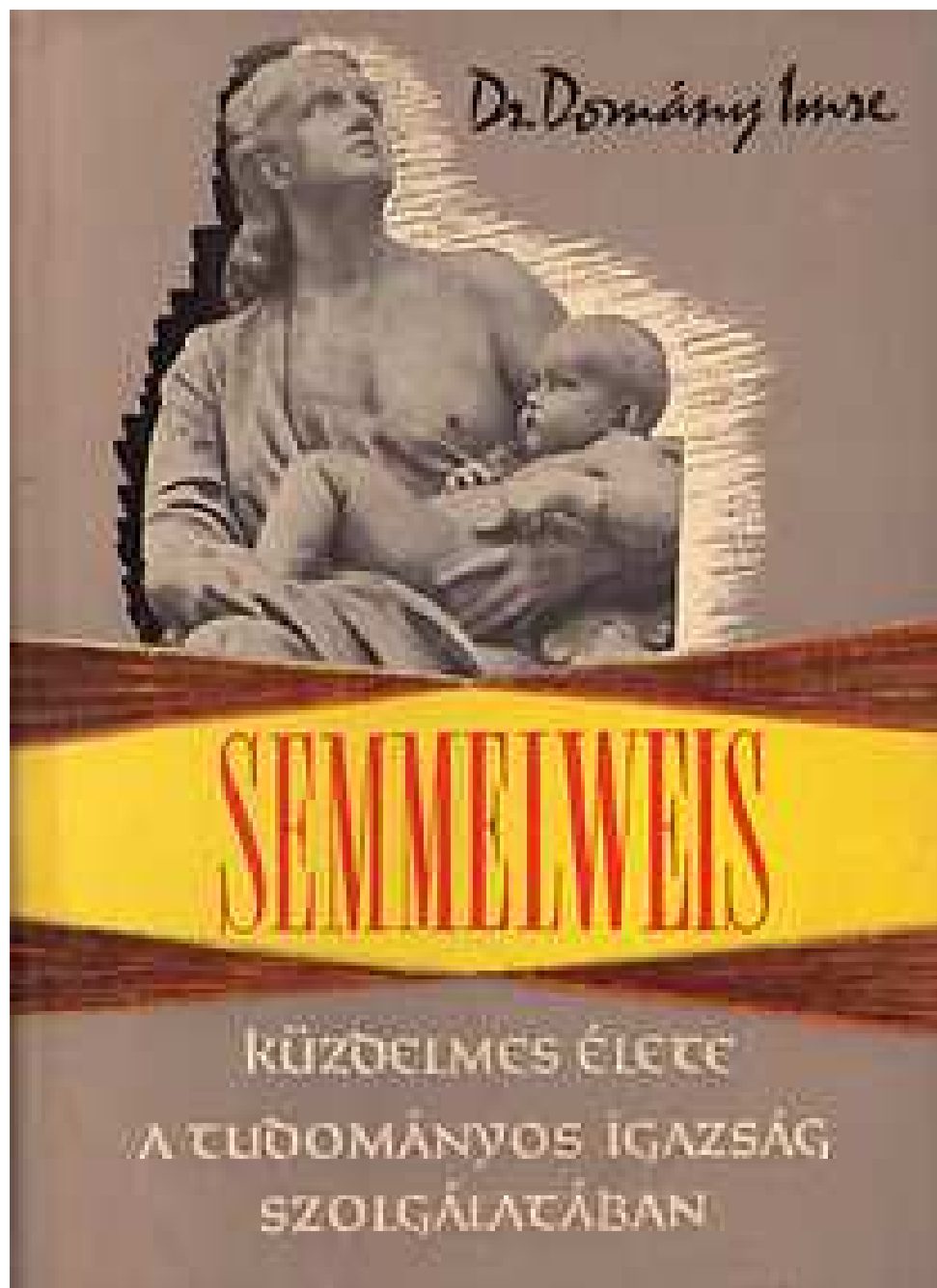
Mint látni fogjuk, nem minden szónok beszélt Semmelweisről, de a konklúzió mindenképen az volt, hogy a zsenidís és sorsdöntő felfedezéseket és a kutató lángelmék gondolkozását bemutassák. A Semmelweis felfedezését egyéniségét, megítélését, gondolkozását és cselekedeteit tanulmányozó előadók mindenkor felismerték benne a határt nem ismerő emberszeretetet és a nagy humanistát. Ezért foglalkoztak az orvostudomány nagy problémái mellett

a humánumon alapuló nagy emberi gondolatok megnyilvánulásával és örök értékeivel.

Semmelweis igazi nagy fáklyahordozó volt, amely fáklya mellett meg kellett látni az igazság fényét és a haladás világosságát. 100 év történelmi távlata még jobban megmutatja zseniáltságát, orvosi és emberi nagyságát és a centenárium alkalmából a magyar nemzet büszkén vallja magának és hódol emlékének a nemzetközi tudományos világ elismerése közepette.

Budapest, 1947. október hó.

Dr. DOMÁNY IMRE.

**A Budapesti Orvosi
Kaszinó volt főtitkára
könyvet is írt
Sennelweisről**

*Medicina Kiadó, 1958
(170 oldal)*

TAUFFER VILMOS (1907.)

Afelett elmélkedve, hogy minő gondolatirány érlelte az orvosi kaszinó tagjaiban azt az eszmét, hogy Semmelweis emlékezetére serleget alapítsanak, arra jutok, hogy szükségét érezték symbolumot teremteni, mely symbolum körül évenként legalább egyszer, kedélyes, kollegális körben gyülekezve, a mindennapi élet gyarlóságait, torzsalkodásait és küzdelmeit feledve, kiválasztott szónokok által vezetve, felemelkedjenek egy szebb, egy tisztább légkörbe, oda, ahol a Semmelweis és az ő hozzá hasonlók szelleme honol, hogy hivatásunk e megtisztult ethikai légkörében körültekintve, Semmelweis szellemében lelkünk üdülést, megújódást találjon.

Aggodalom fog el afelett, hogy tisztelt kartársaim épp az én csekélységemet emelték oly magasra, hogy mint első szónok én érintsem ajkaimmal a Semmelweis-serleg peremét, mint első kísértsem meg Önöket abba a légkörbe felemelni, ahonnan fantáziánk Semmelweis szellemét a-magasba elhelyezi. Érzem, hogy vállalkozásom merész, csak egy gondolat bátorít, az, hogy egész orvosi életemben buzgón kerestem azt az utat, mely Semmelweis szelleméhez felvezet. Hogy megtaláltam-e? Vajjon méltó, vajjon képes vagyok-e szellemét körünkbe idézni, avagy hallgatóimat ő hozzá felemelni... ez az, mi aggodalommal tölt el. Hiszen alig pár hónapja múlt, hogy a tudományos világ hazánk művelődési történetében még soha fel nem jegyzett solennitással hódolt hazánk nagy fia szellemének. Aranyszájú szónokok, mélyenérző költői lelkületű férfiak dicsőítették érdemeit, kikkel szemben kicsinységem érzete lesujt.

Merész kísérlet volna részemről Semmelweis érdemeit, lelki nagyságát, ilyen elődök után ismét elemezni; nem is vállalkozom rá, hanem keresem inkább azt az ősforrást Semmelweis lelkületében, melyből világgraszoló felfedezése, véleményem szerint, igazában fakad, mert azt hiszem, hogy épp ez az, amiben e nagy orvos a jövődöbéli orvosgenerációk minden egyes tagjának megközelítő példányképe lehet.

A társadalmi alakulások az orvosi dolgokat illetően újabb időben végtelenül szomorú irányban haladnak; szűk látókörű irányítás a „bérharc” alacsony niveaujára szorítja le a „hivatást”, a nemes idealizmust pusztítva sorainkban, — „ipari foglalkozással” igyekszik alakítani az orvos „nemes” munkáját. Sajnos, máris észlelhetők jelenségek, melyek azt mutatják, hogy az állam és a társadalom e szerencsétlen intenciói reakciót keltenek és a létért való nehéz küzdelemben kezdünk a fegyverekben nem válogatni. Hiszen már a sztrájk eszméje sem idegen a magyar orvosok között.

Mily szerencsétlen, mily romboló, mondhatnám öngyilkos politika ez! Szeretném megtalálni a hangot, mely az embereknek nemcsak a fülébe csengien, hanem szívében is visszhangot keltsen, ha mondom: *Emberek! Gondoljátok meg, mit cselekesztek! Ha kiöltétek az orvos szívéből a humanizmust, csak egyetlen lépés és az irgalmasság is veszendőben van.* Pedig alig képzelek beteg emberre nagyobb csapást, siralmasabb állapotot, mintha olyan orvos áll az oldalán, kinek kebléből a humanizmus és az irgalmasság kiveszett; tízszeres, százszoros az a testi és lelki fájdalom, melyet a szeretet és irgalom balzsama nem enyhít; a legnagyobb értékű szolgálat — bizony mondom — nem az, amelyet aranyért, hanem az, melyet szívünk mélyéből *vigasztalás* nyújtunk betegjeinknek.

Másrészt gondoljuk meg, tisztelt kartársaim, azt is, hogy a humanizmus és irgalom meleg érzésére kebelünkben nemcsak a szenvedő emberiségnek, hanem minékünk orvosoknak saját érdekünkben is szükségünk van. Igen, szükségünk van, mert egyedül ez képesít nehéz hivatásunk kitartó, önfeláldozó és nemes teljesítésére. Ki nem érezte közöttünk akárhányszor, hogy a fizikai és lelki kifáradás óráiban, mikor lelkünk szárnyalását talán saját szereteteink közepette sanyargó baj és veszély is bénítja, mikor a szűnő-szűntelen ismétlődő mindennapi nyomor és szenvedés iránt fogékonyságunk már-már csaknem elfásult, nyomban energiára ébreszt, tette kélt egy olyan betegnek sorsa, kinek szenvedése szívünk humanus rejtékét megérinti, kinek sorsa irgalmasságunk érzetét felkeltette; már pedig nincs a világon szebb, nemesebb, magasztosabb érzés, mint amelyet akkor érzünk, amikor egy ilyen cselekedet végeztével elszibbadt tagokkal fejünket nyugalomra hajtjuk és lelkiismeretünk a csendben is azt súgja: jól, nemesen cselekedtél, veszendő életet adtál vissza embertársadnak, ki éretted, ha veszélyben lát, valószínűleg ujját sem mozdította volna meg. Ez a felemelő magasztos érzés — az orvoson kívül — egyetlenegy más hivatás emberének sem adatott! Az az orvos, kiben ez az érzés hiányzik, kit e nemes lelkesülés nem kárpótol sok mindenért; nem született orvosnak; szánandó napszámosa az ilyen az életnek, kinek foglalkozása a pusztá kenyeret talán igen, de örömet sohasem terem.

A haldoklóhoz siető pap kis csengetyülének hangja az éj csöndjében, Semmelweisnek mindig egyenesen szívébe hatolt! Az emberszeretet és irgalmasság hírija jutott rezgésbe szívében, az a kis hűrocska, mely lelkében, agyában soha nem szűnő olyan zenebonát keltett, hogy ez ellenállhatatlanul sarkalta őt a pusztító gyermekágyi láz okának keresésére.

Ime, Uraim! Semmelweis tudományos bűvárkódása, az igazságának keresése és a megtalált igazságnak soha nem szűnő hirdetése egész martírhaldálág: mind csak következményes dolog volt; Semmelweis felfedezésének igaz forrása egyenesen szívéből fakadt.

Mily véghetetlen nagy szerencséje az emberiségnek, hogy a gondviselés Semmelweis szívébe az emberszeretet és az irgalmasság érzését oly mélyen beoltotta, oly mélyen, hogy életének minden keserve sem volt képes azt onnan kioltani; ki tudná elképzelni, hogy az irgalmasság balzsama, mely oly nemesen buzogott a nagy orvos kebelében, hány ezer anyát mentett meg a korai kínos haláltól és hány családot a gyász, meg pusztulástól.

Semmelweis-serleg.

Semmelweis Orvostörténeti Múzeum egyik kedves, kitűnő munkatársa segítségével keresni kezdtem a serleget, hogy bemutathassam a Baráti Körben. Már azt hittem célba értünk, amikor a következő értesítést kaptam:

„Kedves Professor Úr!

Sajnos egy tévedés áldozatává lettem, és ezt a téves információt adtam tovább. A múzeumi kiállítási katalógusunk alapján - mivel benne van a képe - állítottam olyan 'magabiztosan', hogy a mi gyűjteményünkben van ez a bizonyos serleg.

A dolgok jelen állása szerint ez nem így van, mert a múzeumi kolléganők nem találnak a gyűjteményekben ilyen tárgyat.”

HOL LEHET E SERLEG?!